

แบบการเสนอผลงาน
(ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ)

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลบุคคล/ตำแหน่ง

ชื่อผู้ขอประเมิน นางสาวชลกร ช่วยเชื้อสาย
ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิชาการป่าไม้ ระดับ ปฏิบัติการ ตำแหน่งเลขที่ ๔๗๕๐ ส่วนอนุรักษ์และ
ป้องกันทรัพยากร สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๖ (เชียงใหม่) ช่วยปฏิบัติราชการ ส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ
สำนักอุทยานแห่งชาติ

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งปัจจุบัน ทำหน้าที่ หัวหน้าศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๑ จังหวัด
เชียงใหม่ โดยมีการกิจและหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

๑. จัดทำแผนด้านการเฝ้าระวัง ป้องกัน เตือนภัย การกู้ภัยในอุทยานแห่งชาติให้ได้มาตรฐาน
๒. วางมาตรการและกำกับดูแลความปลอดภัยด้านต่างๆ
๓. พัฒนาและจัดให้มีการฝึกอบรม ฝึกซ้อม ปฏิบัติในการป้องกันและการกู้ภัยให้เป็นมาตรฐานสากล
๔. ประสานการปฏิบัติกับชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและ
เอกชนเพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูงสุด
๕. เสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับหน่วยงาน องค์กร และประชาชน ที่เกี่ยวข้อง
๖. จัดกิจกรรมสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ
๗. ส่งเสริมให้มีเครือข่ายของอาสาสมัครการกู้ภัย
๘. ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง นักวิชาการป่าไม้ ระดับ ชำนาญการ ตำแหน่งเลขที่ ๔๗๕๐ ส่วนอนุรักษ์
และป้องกันทรัพยากร สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๖ (เชียงใหม่) ช่วยปฏิบัติราชการ ส่วนกู้ภัยอุทยาน
แห่งชาติ สำนักอุทยานแห่งชาติ

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งปัจจุบัน ทำหน้าที่ หัวหน้าศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๑ จังหวัด
เชียงใหม่ โดยมีการกิจและหน้าที่ความรับผิดชอบ ดังนี้

๑. จัดทำแผนด้านการเฝ้าระวัง ป้องกัน เตือนภัย การกู้ภัยในอุทยานแห่งชาติให้ได้มาตรฐาน
๒. วางมาตรการและกำกับดูแลความปลอดภัยด้านต่างๆ
๓. พัฒนาและจัดให้มีการฝึกอบรม ฝึกซ้อม ปฏิบัติในการป้องกันและการกู้ภัยให้เป็นมาตรฐานสากล
๔. ประสานการปฏิบัติกับชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและ
เอกชนเพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูงสุด
๕. เสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับหน่วยงาน องค์กร และประชาชน ที่เกี่ยวข้อง
๖. จัดกิจกรรมสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ
๗. ส่งเสริมให้มีเครือข่ายของอาสาสมัครการกู้ภัย
๘. ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

ส่วนที่ ๒ ผลงานที่เป็นผลการปฏิบัติงานหรือผลสำเร็จของงาน

๑. เรื่อง ถอดบทเรียนจากภารกิจการค้นหามูลค่าสูญหายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติศรีลานนา จังหวัดเชียงใหม่

๒. ระยะเวลาที่ดำเนินการ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ - ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๖๗

๓. ความรู้ ความชำนาญงาน หรือความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

๓.๑ ข้อมูลเบื้องต้นของบุคคลสูญหาย

๓.๒ ข้อมูลสภาพแวดล้อมโดยรอบบริเวณที่เกิดเหตุ

๓.๓ ข้อมูลสภาพภูมิประเทศของอุทยานแห่งชาติ

๓.๔ ข้อมูลสภาพภูมิอากาศ

๓.๕ ระบบการบัญชาการเหตุการณ์

๓.๖ การใช้เครื่องมือวิทยุสื่อสาร

๓.๗ การใช้เครื่องระบุพิกัดบนพื้นโลก (Global Positioning System : GPS) ร่วมกับ โปรแกรมระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (Geographic Information System : GIS) และโปรแกรม Google Earth

๓.๘ การค้นหาและกู้ภัยในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

๓.๙ การประยุกต์ใช้อากาศยานไร้คนขับ (Unmanned Aerial Vehicle : UAV) ร่วมค้นหาทางอากาศ

๓.๑๐ การปฐมพยาบาลและช่วยเหลือปฏิบัติการแพทย์ขั้นพื้นฐาน

๓.๑๑ ผลการปฏิบัติการกิจ

๓.๑๒ ประสบการณ์ของผู้เข้าร่วมปฏิบัติการค้นหา

๔. สรุปสาระสำคัญ ขั้นตอนการดำเนินงาน และเป้าหมายของงาน

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้ตระหนักถึงความสำคัญ ในการปฏิบัติงานด้านการดูแลความปลอดภัย แก่แก่นักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ โดยสำนักอุทยานแห่งชาติ ส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ มีภารกิจในการช่วยเหลือดูแลความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว ที่เข้ามาใช้บริการด้วยมาตรฐานระบบการแพทย์ฉุกเฉิน เช่น ห้องปฐมพยาบาล รถยนต์กู้ชีพฉุกเฉิน อุปกรณ์ รวมทั้งระบบการส่งต่อ โดยมีศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติ จำนวน ๗ ศูนย์ ครอบคลุมอยู่ในภูมิภาคต่างๆ ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ฝึกซ้อมการปฏิบัติงานด้านการค้นหา กู้ภัย ให้แก่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติทั่วประเทศ จำนวน ๑๕๖ แห่ง เพื่อให้เกิดทักษะและเข้าใจขั้นตอนในการปฏิบัติงาน รวมทั้งการฝึกซ้อมตามแผนเผชิญเหตุในทุกๆ อุทยานแห่งชาติ เพื่อเตรียมความพร้อมหากเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น

ปัจจุบันศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๑ จังหวัดเชียงใหม่ รับผิดชอบดำเนินการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ จำนวน ๓๔ แห่ง ครอบคลุมพื้นที่ ๗ จังหวัด ซึ่งเป็นอุทยานแห่งชาติที่อยู่ในความดูแลของสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๓ (สาขาลำปาง) จำนวน ๔ แห่ง, สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๔ (ตาก) จำนวน ๒ แห่ง, สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๕ (เชียงใหม่) จำนวน ๘ แห่ง, สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๖ (เชียงใหม่) จำนวน ๑๕ แห่ง และสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๖ (สาขามะแมร์) จำนวน ๕ แห่ง นอกเหนือจากภารกิจที่กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น ยังมีการกิจด้านอื่นๆ ที่ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๑ จังหวัดเชียงใหม่ ได้เข้าร่วมให้ความช่วยเหลือ เช่น การค้นหามูลค่าสูญหายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ การช่วยเหลือสาธารณภัย ได้แก่ การช่วยเหลือประชาชนออกจากพื้นที่ที่ประสบอุทกภัย และการควบคุมสถานการณ์ไฟป่า เป็นต้น ซึ่งการค้นหามูลค่าสูญหายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง และศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๑ จังหวัดเชียงใหม่ มักได้รับการร้องขอให้เข้าร่วมปฏิบัติการค้นหา ซึ่งผลปฏิบัติการค้นหามูลค่าสูญหายในแต่ละครั้ง มีความแตกต่างกันออกไป เช่น บางเหตุการณ์บุคคลสูญหายนั้นเสียชีวิตแล้ว จึงช่วยกันขนย้ายศพ

ออกมาภายนอกพื้นที่ค้นหา บางเหตุการณ์บุคคลสูญหายนั้นยังมีชีวิตอยู่ แต่อยู่ในสภาพอิดโรย เนื่องจากขาดน้ำและสารอาหาร ต้องเร่งดำเนินการช่วยเหลือและปฐมพยาบาลเบื้องต้น ก่อนจะลำเลียงบุคคลสูญหายออกมาให้ไวที่สุด เพื่อส่งต่อยังสถานพยาบาลใกล้เคียง และบางเหตุการณ์ก็ไม่มี การค้นพบร่องรอยของบุคคลสูญหายแต่อย่างใด สำหรับการเข้าร่วมปฏิบัติการกิจกรรมค้นหาบุคคลสูญหายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติศรีลานนา จังหวัดเชียงใหม่ นั้น นับว่าเป็นอีกหนึ่งเหตุการณ์ที่ไม่มีการค้นพบร่องรอยของบุคคลสูญหาย ในระหว่างการปฏิบัติการค้นหาของศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๑ จังหวัดเชียงใหม่ ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและชุมชนใกล้เคียง โดยมีจำนวนผู้เข้าร่วมปฏิบัติการค้นหากว่า ๒๕๐ นาย และเมื่อมีการประกาศยุติภารกิจการค้นหาบุคคลสูญหายโดยนายอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ผู้ที่เข้าร่วมปฏิบัติการค้นหาจากต่างพื้นที่ก็ค่อยๆ ทยอยถอนกำลังออกจากพื้นที่ คงเหลือเพียงครอบครัวและชุมชนในพื้นที่ที่ยังคงปักหลักค้นหาต่อไป จนสามารถค้นพบตัวของบุคคลสูญหายได้ในที่สุด ซึ่งอยู่ในสภาพอิดโรยและพักอาศัยอยู่ในเต็นท์ที่ได้เตรียมไปจากบ้านด้วยตนเอง โดยจุดที่ค้นพบนั้น อยู่ห่างออกไปจากพิภตสุดท้ายที่ได้ร่วมกันปฏิบัติการค้นหาออกไปพอสมควร ขณะนั้นเป็นระยะเวลากว่า ๑๑ วันที่ได้สูญหายไปจากจุดเกิดเหตุที่ได้รับแจ้งข้อมูล จึงเป็นกรณีศึกษาที่มีความน่าสนใจที่จะดำเนินการถอดบทเรียนจากภารกิจดังกล่าว ทั้งนี้ จะได้นำผลการปฏิบัติการค้นหาเพื่อใช้ในการการศึกษาและวิเคราะห์ถึงสาเหตุ ตลอดจนปรับปรุงแนวทางในการปฏิบัติการค้นหาในครั้งต่อไป โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

๔.๑ รวบรวมข้อมูล และเอกสารอ้างอิงที่เกี่ยวข้องกับภารกิจการค้นหาบุคคลสูญหาย

๔.๒ ศึกษาและวิเคราะห์ถึงสาเหตุ ขั้นตอนการวางแผนให้ความช่วยเหลือ ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคที่พบในการปฏิบัติการกิจ

๔.๓ พัฒนาและปรับปรุงแนวทางในการปฏิบัติการค้นหาบุคคลสูญหายให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๕. ผลสำเร็จของงาน (เชิงปริมาณ/คุณภาพ)

๕.๑ มีแนวทางการปฏิบัติการกิจกรรมค้นหาบุคคลสูญหายในพื้นที่ป่าอนุรักษ์อย่างเป็นรูปธรรม

๕.๒ แนวทางการปฏิบัติการกิจกรรมค้นหาบุคคลสูญหายในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงให้ทันสมัย ตลอดจนเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน

๖. การนำไปใช้ประโยชน์/ผลกระทบ

๖.๑ เป็นองค์ความรู้และฐานข้อมูลที่ใช้สำหรับการปฏิบัติการกิจกรรมค้นหาบุคคลสูญหายในพื้นที่ป่าอนุรักษ์

๖.๒ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจ สามารถศึกษาแนวทางการปฏิบัติการกิจกรรมค้นหาบุคคลสูญหายในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการเผชิญเหตุและเข้าช่วยเหลือ

๖.๓ สามารถนำองค์ความรู้และฐานข้อมูลที่ใช้สำหรับการปฏิบัติการกิจกรรมค้นหาบุคคลสูญหายในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ไปประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงานในด้านอื่นๆ ได้

๗. ความยุ่งยากและซับซ้อนในการดำเนินการ

๗.๑ ข้อมูล และเอกสารอ้างอิงที่เกี่ยวข้องกับภารกิจการค้นหาบุคคลสูญหายมีค่อนข้างน้อย

๗.๒ การปกปิดข้อมูลของบุคคลสูญหาย และ/หรือ ให้ข้อมูลที่เป็นเท็จ

๗.๓ แรงจูงใจของการสูญหาย

๘. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ

๘.๑ การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เข้าร่วมช่วยเหลือ

๘.๒ การควบคุมและการสั่งการระหว่างปฏิบัติงาน

๘.๓ สภาพพื้นที่ที่เข้าถึงยาก และการบังคับทัศนวิสัยในการค้นหา

๘.๔ สภาพภูมิอากาศในพื้นที่ซึ่งส่งผลต่อการปฏิบัติการค้นหา

๘.๕ ความรู้ความชำนาญของผู้เข้าร่วมปฏิบัติการค้นหา

๘.๖ ระยะเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติการค้นหา

๙. ข้อเสนอแนะ

๙.๑ ควรจัดตั้งกองอำนาจการเพื่อควบคุมและสั่งการในการกิจ

๙.๒ สืบหาและรวบรวมข้อมูลของบุคคลสูญหายที่ถูกต้องและครอบคลุม ตลอดจนทราบข้อมูลของสภาพพื้นที่ และสภาพภูมิอากาศ เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนปฏิบัติการค้นหา

๙.๓ ผู้เข้าร่วมปฏิบัติการค้นหาต้องมีความรู้ความชำนาญ เพื่อเพิ่มโอกาสในการพบตัวบุคคลสูญหาย และช่วยลดระยะเวลาในการปฏิบัติการค้นหา

๑๐. การเผยแพร่ผลงาน (ถ้ามี)

จัดบรรยายให้ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้ พร้อมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับภารกิจการค้นหาบุคคลสูญหายในพื้นที่ป่าอนุรักษ์

๑๑. ผู้ร่วมดำเนินการ (ถ้ามี)

(๑) สัดส่วนของผลงาน %
(๒) สัดส่วนของผลงาน %
(๓) สัดส่วนของผลงาน %

ขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ) (ผู้ขอประเมิน)

(นางสาวชลกร ช่วยเชื้อสาย...)

วันที่ ๗ / มิถุนายน / ๒๕๖๗

ขอรับรองว่าสัดส่วนการดำเนินการข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

รายชื่อผู้มีส่วนร่วมในผลงาน	ลายมือชื่อ
(๑)	
(๒)	
(๓)	

ได้ตรวจสอบแล้วขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ

(ลงชื่อ)
(นางอภินันท์ ขอพร)
(ตำแหน่ง) นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ
วันที่.....ผู้อำนวยการส่วนกล้วยอุทยานแห่งชาติ.....
(ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล)

(ลงชื่อ)
(นายชัยวัฒน์ ลิ้มลิขิตอักษร)
(ตำแหน่ง) ผู้อำนวยการสำนักอุทยานแห่งชาติ
วันที่...../.....๑๗ มิ.ย. ๒๕๖๗.....
(ผู้อำนวยการกอง/สำนัก ขึ้นไป)

หมายเหตุ : ๑. คำรับรองจากผู้บังคับบัญชาน้อยสองระดับ คือ ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล และผู้บังคับบัญชาที่เหนือขึ้นไป
อีกหนึ่งระดับ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นบุคคลคนเดียวกัน ก็ให้มีคำรับรองหนึ่งระดับได้
๒. การเสนอผลงานให้มีความยาวไม่น้อยกว่า ๕ หน้ากระดาษ A4

**แบบการเสนอข้อเสนอแนวคิดการพัฒนาหรือปรับปรุงงาน
(ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ)**

๑. เรื่อง.....การเพิ่มศักยภาพด้านการกู้ชีพ-กู้ภัยให้กับเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ป่าอนุรักษ์.....

๒. หลักการและเหตุผล

พื้นที่ป่าอนุรักษ์ หมายถึง พื้นที่ในความรับผิดชอบของกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ได้ประกาศในพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง กฎหมาย และระเบียบของทางราชการ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า สวนพฤกษศาสตร์ และสวนรุกขชาติ ซึ่งยังคงสภาพธรรมชาติ บางพื้นที่มีสภาพภูมิประเทศเป็นเทือกเขาสูงชันสลับซับซ้อน รกทึบไปด้วยสภาพป่า บางพื้นที่ประกอบไปด้วยพื้นที่น้ำ เช่น ห้วย หนอง คลอง บึง เกาะ แก่ง ทะเล และอ่างเก็บน้ำ เป็นต้น และบางพื้นที่นั้นมีศักยภาพที่เหมาะสมกับการเป็นแหล่งท่องเที่ยว สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ ตลอดจนเป็นแหล่งศึกษาธรรมชาติ โดยส่วนมากจะปรากฏอยู่ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ และวนอุทยาน

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการปฏิบัติงานด้านการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว จึงเริ่มก่อตั้งงานกู้ภัยในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ โดยสำนักอุทยานแห่งชาติ ส่วนกู้ภัยอุทยานแห่งชาติ มีภารกิจในการช่วยเหลือดูแลความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวที่เข้ามาใช้บริการด้วยมาตรฐานระบบการแพทย์ฉุกเฉิน เช่น ห้องปฐมพยาบาล รถยนต์กู้ชีพฉุกเฉิน อุปกรณ์ รวมทั้งระบบการส่งต่อ โดยมีศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติ จำนวน ๗ ศูนย์ ครอบคลุมอยู่ในภูมิภาคต่างๆ ดังนี้

- ๑) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๑ จังหวัดเชียงใหม่
- ๒) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๒ จังหวัดพิษณุโลก
- ๓) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๓ จังหวัดนครราชสีมา
- ๔) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๔ จังหวัดตราด
- ๕) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๕ จังหวัดกาญจนบุรี
- ๖) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๖ จังหวัดภูเก็ต
- ๗) ศูนย์กู้ภัยอุทยานแห่งชาติที่ ๗ จังหวัดสตูล

ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ฝึกซ้อมการปฏิบัติงานด้านการค้นหา กู้ภัย ให้แก่ชุดกู้ภัยประจำอุทยานแห่งชาติทั่วประเทศ จำนวน ๑๕๖ แห่ง เพื่อให้เกิดทักษะและเข้าใจขั้นตอนในการปฏิบัติงาน รวมทั้งการฝึกซ้อมตามแผนเผชิญเหตุในทุกๆ อุทยานแห่งชาติ ตลอดจนพื้นที่ป่าอนุรักษ์ประเภทอื่นๆ ตามคำร้องขอเพื่อเตรียมความพร้อมหากเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น

๓. บทวิเคราะห์/แนวความคิด/ข้อเสนอ และข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

ปัจจุบันภารกิจด้านการกู้ภัยและการปฏิบัติงานของศูนย์กู้ภัยอุทยานชาตินั้น เป็นการดำเนินการในพื้นที่อุทยานแห่งชาติเป็นหลัก สำหรับพื้นที่ป่าอนุรักษ์ประเภทอื่นๆ นั้น ถือว่ายังเป็นส่วนน้อย เพราะอุทยานแห่งชาติมีพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวและผู้สนใจให้เข้ามาใช้บริการเป็นจำนวนมากตลอดทั้งปี จึงต้องมีการปฏิบัติงานด้านการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติอย่างเข้มข้นและเป็นมาตรฐานสากล จะเห็นได้ว่า องค์ความรู้ด้านการกู้ชีพ-กู้ภัยนั้น

มีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อการช่วยรักษาชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก หากสามารถถ่ายทอดและเผยแพร่องค์ความรู้ให้กับเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ประเภทอื่นๆ ได้ทราบด้วย จะช่วยบรรเทาอาการบาดเจ็บ/เจ็บป่วย และช่วยเพิ่มโอกาสในการรอดชีวิต ก่อนนำส่งยังสถานพยาบาล เพื่อเป็นการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว และประชาชนที่อาศัยอยู่โดยรอบ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ ป่าอนุรักษ์ประเภทอื่นๆ ได้เช่นเดียวกับการดำเนินการช่วยเหลือในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ

๔. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช สามารถเพิ่มศักยภาพให้เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ ได้มีความรู้ความเข้าใจ และมีทักษะในการกู้ชีพ-กู้ภัย เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติงาน ในการดูแลความปลอดภัยและให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว และประชาชนที่อาศัยอยู่โดยรอบ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ ผู้ปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ได้อย่างทันท่วงที อีกทั้งยังเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีร่วมกับประชาชนที่ อาศัยอยู่โดยรอบพื้นที่ป่าอนุรักษ์ และหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องได้อีกทางหนึ่ง..

๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จ

๕.๑ ตัวชี้วัดเชิงปริมาณ : ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ ด้านการกู้ชีพ-กู้ภัยในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ ผ่านการฝึกอบรม ร้อยละ ๘๕

๕.๒ ตัวชี้วัดเชิงคุณภาพ : ผู้เข้ารับการอบรมมีความรู้ความเข้าใจ และมีทักษะในการกู้ชีพ-กู้ภัยในพื้นที่ ป่าอนุรักษ์ ตลอดจนสามารถนำไปประยุกต์ในการปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ และสามารถ ส่งเสริมการสร้างเครือข่ายกับประชาชนที่อาศัยอยู่โดยรอบพื้นที่ป่าอนุรักษ์ และหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องได้

(ลงชื่อ) (ผู้ขอประเมิน)

(นางสาวชลกร ช่วยเชื้อสาย)

วันที่ ๗ / มิถุนายน / ๒๕๖๗

ผู้ขอประเมิน